

„Vězte, že ten čas je blízko“

Hošťálková 25. 11. 2018

Písně: 196, 610, 697, 360, 560

Čtení Písma: 1.ep. Tesalonicenským 4, 13 - 5, 11

Text kázání: ev. Marka 13, 28 - 31

Milí bratři a sestry,

dnešní nedělí se uzavírá starý církevní rok; příští první nedělí adventní vstupujeme do církevního roku nového. Tuto nedělí se tedy v církvi odevádá čtou biblické texty, které nás uprostřed běhu života chtějí zpomalit a pozastavit a přivést k přemýšlení nad uplynulým časem života a odkázat také k věcem posledním.

Připomenutí a výzva Pána Ježíše z Markova evangelia i oddíl, který jsme četli z epištoly Tesalonicenským se dotýká právě těchto posledních věcí tohoto světa. Věcí, které si člověk nerad připouští, protože chce věřit, že svět, který tu je od nepaměti má také svoji nekončící budoucnost. Bible však ví o počátku našeho světa, který byl určen k tomu, aby se stal člověku domovem; ví ale také o jeho konci a o tom, co bude k tomuto konci ukazovat. Ten dnešní oddíl ale nemluví pouze o konci světa, ale také o okamžiku, na který církev očekává po celou dobu své existence, který jí byl silou a hnacím motorem po všechny časy její pozemské pouti, a to o druhém příchodu Ježíše Krista a co tomuto jeho druhému příchodu bude předcházet.

Budou nám ale lidé rozumět, kdybychom před nimi pověděli větu: „*Konec světa je blízko*“? Jedni asi hned pomyslí na ničivé zbraně, dnes už mnohem účinnější než ty, které svět poznal za první nebo druhé světové války. - Před čtrnácti dny si celá Evropa připomínala 100 let od konce 1.světové války. - Jiní nás zařadí mezi středověké blouznivce nebo novodobé výstřední proudy v křesťanské církvi. Možná se ozvou také lidé, kteří se zabývají ekologií - starostí o životní prostředí - a poukáží na to, jak příroda postupně odumírá a jak se to podepisuje na celém lidstvu a jeho zdraví.

Žádná z těchto odpovědí ale není přiměřená biblické řeči o blížícím konci světa. Že v Bibli zní docela jasně, o tom není pochyb. Tři evangelisté jí věnují celou kapitolu (Mt 24, Mk 13, Lk 21), a je obsažena také v některých podobenstvích Pána Ježíše. Toto téma také velmi naléhavě připomínají apoštolé Pavel, Petr a Jan. Vždyť jestliže toto je okamžik, který udělá tečku za tím, co žijeme teď v přítomnosti a otevře dveře k něčemu novému, pak je nezbytně nutné se k tomuto okamžiku připravit. A pak poslední biblická kniha líčí v barvitých obrazech zánik starého světa a nástup nového věku.

Je tu však starost, bratři a sestry, jestli to všechno dosahuje k našemu srdci, jestli tato slova Písma pokládáme za důležitá a nějak jsme je zahrnuli do našeho života víry. Nejsme i my zcela soustředěni jen na to, co prožíváme v přítomnosti? Ano žijeme v přítomnosti, víme o tom, že právě zde máme své úkoly - také jako křesťané - chceme a máme všechny úkoly plnit svědomitě a poctivě, ale nezapomínáme na to,

že směřujeme do věčnosti a že náš pravý domov není zde, ale na místech, která budou před našimi zraky teprve odhalena, kdy se vše stane očividnou skutečností?

V biblickém a křesťanském pojetí je konec světa spojen s příchodem Ježíše Krista v slávě. Tak rozumíme slovům „**ten čas je blízko**“, čas druhého Kristova příchodu. V této Markově kapitole čteme o něco výše: „**Tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velkou mocí a slávou**“. Ve srovnání s prvním, bude jeho druhý příchod docela jiný. Mysleme ale především na to, že Kristus pro člověka, lidstvo a celý svět udělal mnoho, ale ještě mu nedal všechno. Smíření a pokoj s Bohem už máme, ale ještě nejsme - řečeno slovy Janova Zjevení (21,3) - uvnitř „**Božího příbytku**“ (ještě nejsme jeho součástí), ve kterém žije Boží lid v dokonalém bezpečí, protože je účastníkem nebeské slávy, která už bude trvat navěky. Konec světa tedy pro nás není hrozbou, ale ujištěním, že Pán má pro své věrné mnohem více, než jim dal na cestu časným životem. A když je tělesná smrt zastihne dříve - snaží se vysvětlit apoštol v epištole Tesalonicenským - při vzkříšení přijdou na řadu jako první.

Takže s biblickou zvěstí o blížkém konci světa jsou pro věřící lidi na prvním místě spojeny skutečnosti potěšující. Tím se nám vysvětluje ona zvláštní radost, ve které apoštolé o konci světa píšou. A my se smíme k jejich radosti vděčně přidat, protože je předmětem našeho očekávání a vyhlížení. Nemáme o co přijít, naopak, dostaneme se k plnosti nejvzácnějších hodnot, jakými jsou: pokoj, odpočinku, svoboda, neporušitelnost, stálost. Budeme účastníky Boží slávy, o které dnes pouze hovoříme a ve víře se jí dotýkáme, ale tehdy a tam poznáme a budeme účastni něčeho, co je nepředstavitelným bohatstvím.

Jenže, před slavným příchodem našeho Pána bude - jak čteme - „**údobí béd a soužení**“. Povstanou různé svůdcové, vypuknou války, budou zemětřesení a hlad, Kristovi vyznavači budou vedeni před soudy, objeví se udavačství v rodinách, lidé se budou snažit prchat do bezpečí. Pán Ježíš tento stav shrnuje slovy: „**S těmi dny přijde takové soužení, jaké nebylo od počátku Božího stvoření až do dneška a nikdy nebude, A kdyby Pán nezkrátil ty dny, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli svým vyvoleným zkrátí ty dny**“ (19-20). To je docela jasná řeč. Slyšet něco takového je tvrdé a hrozné, ale nic není před námi zakrýváno. Koho by při takovém vylíčení budoucích věcí nepřepadla úzkost? Navíc: Pán Ježíš vedl své učedníky - a tedy i nás - k tomu, abychom do zvažování toho, co přichází zapojili jakási „duchovní čidla“ a rozpoznávali, že ta velká událost už je docela blízko.

Pán Ježíš říká: „**Od fíkovníku si vezměte poučení**“, když se jeho větve nalévají mizou a nasazují na listy, je to neklamné znamení blízkého léta. To se ovšem v těch jižních krajích děje každého roku, ale údobí béd a soužení před příchodem Pána bude jen jednou, a my je máme rozeznat a připravit se na ně, vydržet je až do Božího vysvobození. Musíme přiznat, že ona „duchovní čidla“ nejednou lidem v minulosti signalizovala blížký konec světa, ale zmýlila se. I v našem národě bývalo zle a někteří mysleli, že je to už ten poslední výbuch satanské zloby, než bude natrvalo smeten do ohnivého jezera. Ale pak přišly doby ještě horší nebo jinak těžké. Vždyť: „**O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec**“ (32).

Ať už se - v průběhu dějin až dodnes - lidé z těchto textů snažili vyčíst všechno možné, Pán Ježíš měl ty hrůzy za nebezpečné ohrožení svých věrných a vybízel je k duchovní bdělosti. Špatná je lhostejnost k duchovnímu úpadku, jako by ještě nebylo

tak zle, ale špatná je také přehnaná citlivost, jakoby zlo už bylo na samém vrcholu a Pán byl téměř nucen přijít. Ke zdravé víře unáhlené soudy a vize nepatří. Věřící lidé, Kristovi vyznavači, měli a budou mít na světě vždycky soužení - malé i velké - ale nepospíchají s úsudkem, že jim právě tak dává Pán vědět, že přijde už zítra. „**Mějte se na pozoru, buďte bdělí a modlete se.**“ - To je všechno, co se od nás očekává.

A ještě: Co Pán Ježíš myslel tím slovem „**nepomine toto pokolení, než se to všecko stane**“? Není snadné tomu porozumět a zeptat se jej na bližší vysvětlení nemůžeme. Jestli zde jde o generaci za jeho pozemského života, pak musíme povědět, že ta generace odešla, aniž se co stalo. Jestli chtěl svým slovem Pán Ježíš povědět, že každá generace má být připravena a neodkládat přípravu až na generace budoucí, řekl by to asi jinak.

Možná, že nejsprávnější bude myslet na první Boží lid - Izraele, který přes velikou nevděčnost k Pánu Ježíši Kristu, dárci spasení, nepominul, ale až do poslední chvíle tu pro něj je připraveno vše, co je v Kristu a s Kristem dáváno - naděje až do poslední chvíle. Tuto naději pro Boží vyvolený Izraelský lid vyznává a zdůrazňuje apoštol Pavel v dopise římským křesťanům (kap. 9-11). Nikdo, kdo se obrátil k Ježíši Kristu zády, není jednou provždy vyloučen z naděje, která tu je přes všechn lidský odpor. Tato naděje pomine, „**až zazní Boží polnice**“, píše apoštol. Bůh do poslední chvíle počítá s každým. Ale do onoho plného „Božího věku“ nevstoupí žádná duchovní opozice. Tady a teď je každý člověk postaven před svobodnou volbu říci Boží nabídce své „ano“ nebo „ne“. Každý z nás je zván k tomu povědět své „ano“, aby Pán potom nemusel říci své „ne“.

Amen.